

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειδὴ ὁ τοῦ αὐτοῦ ἀνακόπτοντος ἡμφισθητούμενος ἰσχυρισμὸς ὅτι τῶν κατασχεθέντων κτημάτων τῶν κειμένων εἰς τὰς θέσεις Γεροντάκι καὶ Σαμουὴλ μετακλητὸς ἐστὶ κύριος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ Ἰωάννης Ψαρουδάκης τῷ τὰ ἐκκληροδότησε διὰ τῆς ἐπικαλουμένης μὲν ἀλλὰ μὴ προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 301 (1899) Δημοσίας διαθήκης τῆς τοῦ Συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Χ. Τσιριμονάκη ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ἡ κυριότης ἐπανερχεται εἰς τοὺς ἐγκατασταθέντας διὰ τῆς Διαθήκης του κληρονόμους, ἂν ᾔθελεν ἀποβιώσει ἄτεκνος ὁ ἀνακόπτων κληροδόχος, ἐπίσης ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει ἐλλείψει προδικασίας ὡς μὴ περιεχόμενος ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀνακοπῆς· ἄλλως δὲ καὶ ἂν θεωρηθῇ ἀληθὴς Νόμος ἀβάσιμος ἐστὶ, καθόσον καὶ τῶν ὑπὸ διαλυτικὴν αἴρεσιν κληροδοτούμενων δὲν ἀπαγορεύεται ἡ κατάταξις καὶ ἐκποίησης ὑπὸ τῶν δανειστῶν τοῦ κληροδόχου ὡς δὲν ἀπαγορεύεται ἡ διάθεσις καὶ ὑπὸ τούτου, ἅτε τοῦ ἀγοραστοῦ κτωμένου ἐπ' αὐτοῦ μόνον ὅσα δικαιώματα ἔχει ὁ πωλητὴς μετακλητὸς κύριος, ἐπανερχομένων δὲ εἰς τὴν κυριότητα τῶν ἐγκατασταθέντων δικαιούχων κληρονόμων πληρωθείσης τυχὸν τῆς αἰρέσεως (Οἶκον. Γεν. Ἀρχαί § 38 σημ. 2α β'. ἐμπράγμ. § 117 Σημ. 20 Κρασοῦ Κληρ. ἐκδ. 4

§ 282 καὶ 292 Παπαρ. Γεν. Ἀρχ. § 314 Πραγ. § 192 καὶ 193), μόνον δὲ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀποζημιώσεως, εἴτε κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου τελεῖται ἡ πώλησις, εἴτε τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐν γνώσει τυχὸν διατελοῦντος τοῦ περιορισμοῦ τούτου τῆς κυριότητος, δεόν ἐπιμελεῖται τοῦ τελευταίου, ἐν τῷ προγράμματι τοῦ πλειστηριασμοῦ ν' ἀναφέρηται ὅτι ἡ ἐπ' αὐτῶν κυριότης ἐστὶ μετακλητὴ ἐξαρτωμένη ἐκ διαλυτικοῦ ὄρου, ὅπως μὴ παγιδεύηται ὁ ἀγοραστὴς, εἰς ὃν ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ κυριότης μεταβιβάζεται ὡς εἴρηται ὅσα ὑπῆρχε καὶ παρὰ τῷ πωλητῇ.

Ἐπειδὴ ἐκκαλουμένης τῆς ὀριστικῆς θεωροῦνται συνεκκαλούμεναι καὶ αἱ προδικαστικαὶ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου καὶ χωρὶς εἰδικῶς καὶ αὐταὶ νὰ ἐκκαλῶνται, δύνανται δὲ νὰ ἐξετασθῶσι καὶ ἐνστάσεις ὑπὸ τούτων κριθεῖσαι (Ἐφ. Αθ. 582 τοῦ 1898) ἀφοῦ δ' ἐν προκειμένῳ ἐκκαλεῖται ἡ ὀριστικὴ ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν, θεωρεῖται συνεκκαλουμένη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 391 ἥτις ἐξέτιμησε τὰς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 160 ταχθείσας ἀποδείξεις καὶ δύναται νὰ ἐξετασθῇ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων παρὰ τὴν περὶ τοῦ ἐν γέντιον ἐνστάσιν τῆς ἀντεκκαλούσης τὴν διὰ τῶν προτάσεών της ἐπιβαλλομένην.

Ἐπειδὴ οὐχ' ἦτρον ὁ ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγος ὅτι ἡ δικαιοπάροχος τοῦ ἀνακόπτοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τοῦ ἐκτελουμένου συμβολαίου ἔπαισεν τὰς φρένας, μὴ ἔχουσα συνειδήσιν τῶν ἑαυτῆς πράξεων ἐφ' οὗ ἐτάχθησαν ἀποδείξεις καὶ ἐξετιμῆθησαν διὰ τῶν ἀνωτέρων ἀποδείξεων, μολοντί ἡ ἀνακοπὴ διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀπεριφθῆ ὡς ἀκρόθεσμος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῇ ὡς ἀνεκκαθάριστος κατὰ τὴν περὶ τούτου νόμιμον αἴτησιν τῆς ἀντεκκλιούσης, ἅτε μὴ ἀποδεικνυόμενος παραχρῆμα κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καθ' ἣν ἐπροτάθη, ἐπομένως δὲν δύναται τούτῳ τῷ λόγῳ νὰ ἐξετασθῇ καὶ τὸ παράπαν τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ κακῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἀποδείξεων, ἀφοῦ ἡ ἀντεκκαλοῦσα καὶ ἤδη ἐπικαλεῖται τὸ ἀνεκκαθάριστον ἀναφερομένη διὰ τῶν προτάσεών της εἰς τὴν πρωτοδικίαν ὑποβληθεῖσαν ἀπολογίαν της εἰς ἣν ἡ περὶ παραπομπῆς αἰτησίς της τοῦ τῆς ἀνακοπῆς λόγου ὡς ἀνεκκαθαρίστου εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν περιέχεται, ἐπομένως δέον καὶ ὁ λόγος οὗτος νὰ παραπληρωθῇ εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν συναφῶς τῷ ἄρθρῳ 642 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἔδει νὰ ἐξετασθῇ ἤδη τὸ σχετικὸν παράπαν ἀφοῦ διεξέχθησαν ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ λόγου τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐξέλιπε πλέον ὁ κίνδυνος τῆς παρατάσεως ἐνεκεν αὐτοῦ τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης ὃν ἐσκόπει ἡ διαταξὴ τοῦ ἄρθρου 642 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ προλάβῃ.

Ἄριθ. Ἀποφ. 177

Εἰσηγητῆς Ἰωάν. Σαουνάτος

Τὸ κύρος τῆς ὑποθήκης καὶ τὸ ἐκ ταύτης προνομίον ἐξετάζονται κατὰ τὴν περὶ τὴν κατατοξιν δίκην.

Ἀξίως ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων προϋποτίθησι τὴν ἀκεραίαν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων ὑπὸ τοῦ ἀξιοῦντος.

Ἐπειδὴ ἀντικείμενον τῆς παρούσης δίκης εἶναι μόνη ἡ ἔρευνα περὶ τοῦ βασίμου τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐναγοῦτος τῆς πηγαζούσης ἐκ τῆς ἑλλειπῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐρωσολόβου ἐκτελέσεως τοῦ Συμβολαίου τῆς ἐργοδουσίας κατὰ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγοῦτος, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐξέταση τοῦ κύρους τοῦ ἀσφαλιζόντος τὴν τοικύτην τοῦ ἐναγοῦτος ἀπαιτήσιν τρινομίου ὑποθήκης ἐπὶ ἀκινήτου τοῦ ἐναγομένου, οὐδ' ἂν τὸ προνόμιον τοῦτο εἶναι ἐπικρατέστερον ἐκείνου ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκινήτου ὀξοῖ ὁ παραρθεῖναι ὡς δανειστής τοῦ ἐναγομένου, διότι τὰ ζητήματα ταῦτα εἶναι ἐξεταστά ἐν μόνῃ τῇ δίκῃ περὶ κατατάξεως τῶν δανειστικῶν ἐπὶ τοῦ τιμηματος τοῦ ἐκποιηθέντος ἐνοποθήκου ἀκινήτου τοῦ ὀφειλέτου, ἧτις μάλιστα δίκην διεξέχθη ἤδη τελεσιδικίᾳ μεταξὺ τῶν νῦν διαδίκων, καθὰ ὁμολογεῖ αὐτὸς οὗτος, ὁ παρεμβαίνων ἐν ταῖς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου προτάσεσίν του, γενομένης τῆς κατατάξεως τοῦ ἐναγοῦτος διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαιτήσιν ὑπὸ τὴν αἴρεσιν τῆς ὀριστικῆς ἐπίδικσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου. Ἐπομένως πάντες οἱ σχετικοὶ τοῦ παρεμβαίνοντος ἰσχυρισμοὶ ἀποβαίνουσιν ἀπάρδεκτοι καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀπορριπτέοι. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῆ ὅτι δύναται τὸ δικάστηριον ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ νὰ ἐξετάσῃ κατ' ἀρχὴν τοὺς προεκτεθέντας ἰσχυρισμοὺς, ὁρθῶς ἀπεριφθῆσαν αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, διὰ τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 673 (1904) προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του ἀναφερομένους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ, ὡς δεικνύεται ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ὁ ἐνάγων ἰσχυριζόμενος, ὅτι κατέβαλε τῷ ἐναγομένῳ ἐρωσολόβῳ ὄλον τὸν συμφωνηθέντα ἐκ δραχμῶν 3500 μισθὸν διὰ τὴν

κατασκευήν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκίας του, ἤτοι ἀξίων ὅτι αὐτῆς (ὁ ἐνάγων) ἐξεπλήρωσε τὸ καθ' ἐαυτὸν μέρος τὰς ἐκ τοῦ ἐνομοθετικοῦ συμβολαίου ὑποχρέωσεις του, ζητεῖ παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἀποζημιώσασθαι διὰ τὴν μὴ ὑπὸ τούτου ἐκτέλεσιν τῶν ἀντιστοιγῶν ἐκ τοῦ συμβολαίου ὑποχρεώσεων καὶ ὀρισμένων διὰ τὴν πημελῆ τῆς στεγῆς κατασκευῆν, ἣν ὑπεχρέωθη νὰ ἀντικαταστήσῃ, δι' ἰδία, δαπάνη, ἀναλήθους εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσόν, ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἐξώφλητε πρὸς τὸν ἐναγομένον ὀλοκήσῃ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3500 καὶ οὐκ εἰς τὴν ὅσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων τότε μόνον δικαιοῦται ὁ ἕτερος, τὸν συμβαλλομένον ν' ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἕτερου τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως, ἢ τὸ διαφέρειν διὰ τὴν κακὴν αὐτῆς ἐκτέλεσιν, ἐάν καὶ αὐτοῦ, ἐξεπλήρωσε μέρος τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις του καὶ ἐπομένως ὀρθῶς τὸ πρωτόβαθμον δικαστήριον διὰ τῆς 673 (1904) ἀποφάσεώς του, ἐπὶ τῇ ἀφιθνητῆσει τοῦ παρεμβάνοντος, περὶ μὴ ὀλοσχεροῦς πρὸς τὸν ἐναγομένον καταβολῆς τοῦ μνησθέντος ποσοῦ τῶν δραχμῶν 3500 καὶ ἐπὶ τῇ ἀξιώσει, ὅτι τὸ καθυστερούμενον αὐτοῦ μέρος τοῦ τιμήματός, εἶναι ἀνώτερον τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτιουμένου, οὗ ἕνεκα ἡ ἀγωγὴ τυγχάνει ἀπορριπτῆ λόγῳ συμφητισμοῦ, ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἀγωγὴν του καὶ κατὰ τὸ προκτεθὲν αὐτῆς στοιχεῖον ἀπορριπτεῖται δὲ πάντες οἱ ἐννενταὶ τοῦ παρεμβάνοντος ἰσχυρισμοὶ ὡς ἀβάσιμοι.

κυρία ἀπαίτησις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐπίδικον γραμμάτιον κατέστη ληξιπρόθεσμον ἀπὸ τῆς 24 Ἰουνίου 1313 (1897), ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ἂν διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν ἤγειρεν ἀγωγὴν ὁ ἐφεσίβλητος, ὡς ἰσχυρίζεται κατὰ τὸ ἔτος 1314 (1898) ἐνώπιον τοῦ τότε Γάλλου εἰρηνοδίκου καὶ ἂν ἡ τοιαύτη ἔγερσις διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ἢ ἐπελοῦσα πτώχευσις τοῦ πρωτοφειλέτου Ἰσμαῆλ Ἀληφεντηζαδὲ κατὰ τὸ ἔτος 1316 (1900) κατὰ τὸν τοῦ ἐφεσίβλητου ἰσχυρισμὸν, τὸν ἀναφερόμενον ἐν ταῖς ἐγγράφοις αὐτοῦ προτάσσει καὶ ὅν ἀπεδέχθησαν οἱ ἐφεσεῖοντες μὴ ἀντικρούσαντες, διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων, ἤτοι πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητὸν καὶ συνεπῶς ἀγώγιμον τὸ ἐπίδικον χρέος, διέκοψε τὴν παραγραφὴν συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 1668 Ὀθωμ. Ἀστ. Κώδικος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου τούτου ἡ παραγραφὴ διακοπεῖσα τὸ ἔτος 1316 (1900) δὲν δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου πρὸ τῆς λήξεως τῆς πτωχεύσεως λ' οἰεφσεῖοντες, δέν ἰσχυρίζονται οὐτοῦτοντι ἐπομένως, ἡ ἀρνήσις τῶν ἐφεσεῖοντων ἡ ἀναφερομένη ἐν ταῖς ἐγγράφοις αὐτῶν προτάσσει περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἔλαβεν παρὰ τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως τοῦ πρωτοφειλέτου κατὰ τὴν 6 Μαρτίου 1906 ἀπέναντι τῆς ἐπίδικου ἀπαιτήσεως δρ. 20 καὶ ἀληθῆς ὑποτιθεμένη ὡς καὶ περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις δὲν ἀνηγγέλθη καὶ ἐθεβαίωθη ἐν τῇ πτωχεύσει (γεγονὸς διακόπτοντὴν παραγραφὴν καὶ κατὰ τὰς ἑξῆς νομολογίας καὶ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 146 Ἀστ. Κώδικος) δὲν δύναται νὰ ἔχωσιν ἐπιροὴν ἤτοι δὲν χρήζουσιν οἱ σχετικοὶ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐφεσίβλητου ἀποδείξεως ἐφ' ὅσον ὡς ἐρρήθη δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως 1900 ἐπὶ λθῆν ἡ λήξις τῆς πτωχεύσεως καὶ ὅτι αὕτη θὰ εἴχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐναρξιν καὶ

Ἄριθμὸς Ἀποφ. 179

Εἰσηγητὴς Μ. Δημητρακάκης

Ἡ πτώχευσις διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ἣτις συνεχίζεται διὰ τῆς λήξεως τῆς πτωχεύσεως.—Δὲν παραγράφεται ἡ ἐκ τῆς ἐγγυήσεως ὑποχρέωσις, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει παραγραφὴν ἢ

συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς.

Ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου ἀποδεικνύεται ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἐφεσειόντων ὡς ἐγγυητῶν διὰ τὴν ὀλοσχερῆ ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἡ δὲ ὑποχρέωσις αὐτῶν ὡς παρεπομένη δὲν παργράφεται, ἐφ' ὅσον ἡ κυρία ὑποχρέωσις ἢ κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ἀπαίτησις δὲν ἔχει παραγραφῆν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνενογῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθόσον ὁ δανειστής δυνάμει τοῦ ἄρθρου 644 Ὁθ, Ἄστικ. Κώδικος, ἔχει τὴν ἐκλογὴν νὰ στραφῆ κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ἢ ἐγγυητοῦ, ἢ διακοπῆ καθ' ἐνό, διακόπτει καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς τὴν παραγραφῆν, ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφεσειόντων.

Ἄριθμ. ἀποφάσεως 181.

Εἰσηγητὴς Μάρκ. Δημητρακίου

Εὐθύνη τοῦ Δημοσίου εἰς ἀποζημιώσιν ἐν ἀφερεγγυότητι τοῦ ζημιώσαντος ὑπάλληλου.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου Κρήτης, ὅτι προῖρω; ἠγέρθη ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή εἶνε ἀπορριπτέας, καθ' ὅσον ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζομενος ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ τὴν ἀφερεγγυότητα τοῦ ἀδικήσαντος αὐτὸν ὑπάλληλου ἐνομιμοποιεῖ τὴν ἔγερσιν τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀγωγῆς οὐδ' ἦτο ὑποχρεωμένος ὁ ἐνάγων νὰ ἐκτίθεται εἰς ἀγῶνα δαπανηρὸν καὶ ἀνωφελῆ δι' αὐτὸν, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν ἡ βεβαιότης, ὅτι ἐπιτυχάνων δικαστικὴν ἀπόφασιν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποζημιωθῆ ὑπὸ τοῦ ἀδικήσαντος αὐτὸν ἠλλεῖψει περιουσίας αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ ἕτερον παράπονον τοῦ ἐφεσειόντος περὶ τοῦ ὅτι δὲν εὐθύνεται, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρξεν ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ 94 τοῦ τέως ἰσχύοντος Συντάγματος ἀναφερόμενος ὡς ἰσχύουσις εἰδικὸς νόμος εἶνε ἀπορριπτέος ὡς ἀβέσιμον, διότι τὸ πνεῦμα

τοῦ ἄρθρου τοῦτου προφανῶς δὲν ἦτο νὰ ἀπαλλέξῃ τὴν Πολιτείαν τῶν ἀποζημιώσεων πρὸς τοὺς ζημιουμένους πολίτας ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν ὑπάλληλων αὐτῆς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰδικοῦ Νόμου, ἀλλ' ἀναγνωρίζων κατ' ἀρχὴν τὴν πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου ἠθέλησε νὰ προβλέψῃ δι' ἐνδεχομένας καταχρήσεις, ἵνα ἡ ἔκτασις καὶ αἱ περιπτώσεις τῆς εὐθύνης καθορισθῶσι διὰ Νόμου, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ νόμος οὗτος (καὶ ἂν ὑποτεθῆ ἀκόμη δεῖ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 51 καὶ 76 τοῦ Ἄστικῶ Κώδικος δὲν ἐπιβάλλουσι τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου, ἀλλ' ἀπαίτεται εἰδικὸς νόμος) δὲν ἐξεδόθη, ἡ εὐθύνη τοῦ Δημοσίου ὑφίσταται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων ἦτοι, ἐφ' ὅσον ὑπάλληλος τῆς Πολιτείας ἐζημιώσε τινὰ παρανόμως, καὶ ὁ ὑπάλληλος οὗτος εἶναι ἀφερέγγυος, τὴν εὐθύνην τῆς ἀποζημιώσεως ὑπέχει αὐτὴ ἡ Πολιτεία, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσήσαντος καὶ προστησαμένου.

Ἄριθμ. Ἀποθ. 182

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος

Μεταβολὴ κατοικίας διαδίκων μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς δέον νὰ γνωστοποιηθῆ εἰς τὸν ἀντίδικον.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ὁ ἐκκαλὼν ἐν τῇ ἐφέσει τοῦ διατίθεται ὅτι ἀπὸ τοῦ τέλους Μαΐου 1905 ἦτοι μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἐγκατέστη ἐν Βεγγάζῃ, νομίμως ἡ ἐφεσίβλητος (ἄρθρ. 143 Πολ. Δικονομίας) ἐπέδωκεν ἐνταῦθα ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων ἐπιδοτηρίων, πρὸς τὴν σύνοικον σύζυγόν του καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν ἐκκαλουμένην προδικαστικὴν τὴν γνωστοποίησιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐπὶ τοῦ θέματος τύτης καὶ τὰς κλήσεις περὶ παραστάσεως του κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ τὴν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν τῆς ὑποθί-

σεω; και απορριπτεται αι περι του εναντιου ενστασεις εισιν, ως αβάσιμοι. καθσον ωφειλε αν οντω; μετέβαλε κατοικίαν μετά την κατάραξιν της δίχης; και δη μετά την 1ην συζήτησιν της υποθέσεως καθ' ην παρέστη και διώρισε πληρεξούσιόν του επ' ακροατηρίου τον δικηγόρον Γ. Στρατηγάκη, αποσυρθέντα ευθύ; της συζήτησως συνάγεται εκ του πρακτικού ταύτης, να δηλώση τούτο προς την αντιδικίον του μη ούσαν υπόχρεωσιν κατά την αληθή εννοίαν των περι επιδόσεως διατάξεων της Πολ. Δικονομίας; να έρωτα έκαστοτε αν μετέβαλεν η μη κατοικίαν, ουδέ δικαίνεται καν ότι η εν Βεγγάζη τυχόν έγκυτάστασί; του ήτο γνωστή; προς την αντιδικίον του.

Άριθμ. Αποφάσ. 184-

Εισηγητής Κ. Παπαδάκης.

Έν τή; περι διαπραξέως νομί; άγωγής; καλώ; ενάγεται ο έντειλάμενος την πράξιν της διαπραξέως.

Έπειδή; κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου τούτου εκ των καταθέσεων των έξετασθέντων μαρτύρων δυνάμει και συνεπειά; της υπ' αριθμ. 1287 του 1907 προδικαστικής αποφάσεως του Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου, δι' ης υπεχρώθη ο ενάγων και νυν εκκαλών να αποδείξη το βάσιμον της άγωγής; του επιθανολογηθη το βάσιμον αούτης εκ των υπό των μαρτύρων κατατεθέντων γεγονότων, ήτοι ότι ο ενάγων κατά την έγερσιν της άγωγής; του ήτο τελευταίος ανεπίληπτος νομείς; του επίδικου κτήματος, ότι οι ενάγονήνοιοι κατά την 2 Ιουλίου 1907 διατάραξαν την νομήν; αούτου καταστρέψαντες τας υπ' αούτου γενομένας επισκευάς; και ότι εκ της πράξεως ταύτης; ήπληθεν αούτῳ; ζημί; δραχμῶν; πενήκοντα, ο μὲν εκ των ενάγομένων; Αναγνώστη; Λαθού-

ρης; κατ' έντολήν; του και διὰ του υίου; αούτου Γεωργίου; ον επί τούτω; απέστειλε και ούτινος την παράνομον πράξιν; απέδέξαστο γενομένην, ο δε εκ των ενάγομένων; Βασίλειος; Ν. Λεδάκης; διὰ του αδελφου; τον Γεωργίου; συμπαιρισταμένου και έγκοίνοντος; την γενομένην διατάραξιν, προς συμπλήρωσιν; όθεν των προσκομισθεισών; ατελών; αποδείξεων; και προς άπαιτιομόν; πλήρους; δικανικής; αληθείας; περι του βασίμου; της άγωγής; πρέπει να επιβληθη; τῳ; ενάγοντι, και νυν εκκαλοῦντι; όρκος; αναπληρωτικός;.

Έπειδή; οντος; δεδομένου; συνεπειά; της; ανωτέρω; σκέψεως; ότι οι την διατάραξιν; ενεργήσαντες; υίος; και αδελφός; των ενάγομένων; ενήργησαν; ταύτην; κατ' έντολήν; τούτων; η; κατ' αούτων; των ενάγομένων; πρυσωπικῶς; έγερθεισιν; υπό του ενάγοντος; άγωγή; ήγέρθη; νομίμως; έξωθειν; δοκεί; και ο έντειλάμενος; η; κελεύσει; έτέρῳ; τινί; η; τῆ; οικεία; φαμίλια; τούτου; ποιῆσαι;» (Νομ. 9 § 11 Βασιλ.) ως έντειλάμενος; δε θεωρείται; και ο αποδεξάμενος; το πρρχθέν. (Νομ. 7 § 14 Βασιλ.) η; σκέψις; έπομένως; του Πρωτοβάθμου; Δικαστηρίου; δι' ης; απέρριψε; την υπό κρίσιν; άγωγήν; επί τῳ; λόγω; ότι; δεν; άπεδείχθη; ότι; οι ενάγοντες; διατάραξαν; την νομήν; του ενάγοντος; αούτοπροσώπως; αλλά; δ; α; του υίου; και; αδελφου; αούτων; και; συνεπῶς; δὲν; εϋσταθεί; νόμφ; η; κατ' αούτων; άγωγή; ως; μη; έχουσα; τοιαύτην; βάσιν; είναι; ήμαρτημένη; διότι; η; κατ' έντολήν; των ενάγομένων; γενομένη; διατάραξις; είναι; ώσῳ; να; έγένετο; υπ' αούτων; τούτων; η; περιπτώσις; δε; της; υπό; τρίτων; κατ' έντολήν; των ενάγομένων; γενομένη; διαπραξέως; έμπεριέχεται; εν; τῆ; άγωγῆ; περι; διαπραξέως; τῆ; απευθυνομένη; κατά; των; έντειλαμένων; την; διατάραξιν.

Ἄριθμ. Ἀποφ. 184

Εισηγητῆς Π. Ταταράκης

Ἐφεις ὑπὸ τρίτου μὴ παραστάτος κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, τότε ἐπιτρέπεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 224 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, πᾶσα περιμπίπτουσα ὑπόθεσις ὅσα ἐστὶν καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν κυρία παρέμβασις δι' ἧς τὰ ἐκκαλοῦντα Μουσουλμανικὰ Θεοσκευτικὰ Ἰδρυμάτια ζητοῦσι νὰ ἀναγνωρισθῶσι συγκύρια τοῦ ἐνὸς τετάρτου τοῦ ἀγροῦ οὗτινος εἶχε διαταχθῆ ἢ διανομῆ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 510 τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικίου Δικαστηρίου ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν δεῖν ἔχειν 1) κυρίαν διαφορὰν ἐκκρεμῆ παρὰ τινι δικαστηρίῳ καὶ 2) ἢ ἐκκρεμῆς αὐτῆς διαφορᾶς νὰ ἐπηρεάζεσται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑπ' αὐτῆς. — Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν μὲν τοῦ ἄρθρου 576 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τρίτοι οὕτινες δὲν ἦσαν διαδίκου κατὰ τὴν πρωτόκλητον δίκην δικαιούνται νὰ ἐκκαλέσωσι τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐὰν ἔχωσι νόμιμον συμφέρον εἰς τὴν ἐκδασιν τῆς δίκης, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἄρθρ. 579 τῆς αὐτῆς Δικονομίας τότε μόνον οἱ τρίτοι οὗτοι δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ὡς ἐκκαλοῦντες, ὅταν εἰς τῶν κυρίων διαδίκων ἐξεκάλειται καὶ ὑπάρχῃ ἐκκρεμῆς κατ' ἔφεις δίκη ἐν προκειμένῳ δὲ μηδενὸς τῶν κυρίων διαδίκων ἐκκαλέσαντος τὴν ὑπ' ἀριθμ. 510 τοῦ 1906 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικίου Δικαστηρίου οὐδ' ὑπαρχούσης ἐκκρεμοῦς τοιαύτης ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφεις τῶν Μουσουλμανικῶν Θεοσκευτικῶν Ἰδρυμάτων ὡς τρίτων μὴ ὄντων διαδίκων κατὰ τὴν πρωτόκλητον δίκην, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἢ ἐκκαλυμμένη ὑπ' ἀριθμ. 510 τοῦ 1906 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, καθ' ἣς ὡσαύτως ἀπευθύνεται, ἐστὶ νόμῳ ἀπαράδεκτος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα.

Ἄριθμ. ἀποφ. 186

Εισηγητῆς Π. Ταταράκης

Ἰσχυρισμὸς τὸ πρῶτον κατ' ἔφεις προτεινόμενος ὑπὸ ἐρημοδικήσαντος πρωτοδίκως ἀκούεται.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν πρωτοδίκως ἐρημοδικήσαντος ἰσχυρίζεται ὅτι καὶ ὁ ἔχει δικαίωμα, συμφώνῳ τῷ ἄρθρῳ 587 ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅτι ἐσταλμένως ἢ ἐκκαλυμμένη ἀπόφασιν ἐπέβλεπεν αὐτῷ προσωπικὴν κρητηνὴν πρὸ εἰσπραξίν τοῦ ἐπιδιαικιστέου τῆς ἐκκαλύσεως ποσοῦ καθ' ἕσπον οὗτος ἄγει ἡλικίαν ἡνωτὴν 70 ἐτῶν ὁ ἰσχυρισμὸς δ' οὕτως ἀληθὴς ἀποδεικνυόμενος, ἔξει μάλιστα ἐπιταροὴν εἰς τὴν κρίσιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς, ἐπομένως δεόν νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τούτου ὁ ἐκκαλὼν διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μετρώρων διὰ τὸ ἀνέσικτον ἐγγράφου ἀποδείξει, ἄνευ μὴ τηρουμένων κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἀνάγεται ἢ ἀποδείξει ληξιαρχικῶν βιβλίων,

Ἄριθμ. Ἀποφ. 187

Εισηγητῆς Π. Ταταράκης

Ἐπαγωγή ὅρκου ἐπὶ ἀδιαίρετου ὁμολογίας
Ἐπειδὴ κατὰ τὴν παλαιὰ νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου Ἀθηνῶν προκειμένου περὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου ἐπὶ ἀδιαίρετου ὁμολογίας οὗτο ἐπιβάλλεται οὐχὶ ἐπὶ μόνον τῶν πραγματικῶν γεγονότων τῶν ἀποτελούντων τὴν βάση τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐπ' ὁλοκλήρου τῆς ἀδιαίρετου ὁμολογίας τοῦ ἐναγομένου.

Ἄριθ. Ἀποφ. 188

Εισηγητῆς Ἰωάν. Σαουνάτσος

Διεκδίκησις πωληθέντος ὑπὸ φρενοβλαβοῦς, καλῶς στρέφεται κατὰ μόνον τοῦ κατόχου.

Ἀκυρότης δικαιοπραξίας διὰ φρενοβλάβειαν

συμβαλλομένου ανεξαρτήτως τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως.

Ἐκπροσώπησις φρενοβλαθοῦς.

Ἐπειδὴ καλῶς ἀπευθύνεται ἡ ἐπίδικος ἀγωγή, κατὰ μόνον τοῦ ἐναγομένου ὡς κατέχοντος τὸ διεκδικούμενον ἀκίνητον ἐκ τοῦ ὅτι δὲ παρεμπιπτόντως διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς προσβάλλονται τὸ τε ὑπ' ἀριθμ. 96 (1899) συμβόλαιον δι' οὐμετεβιβάζθη τὸ ἐπίδικον εἰς τὸν ἐναγομένον ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Παπαδάκη καὶ τῆ ὑπ' ἀριθμ. 188 (1899) ἕτερον τοιοῦτο, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ τοῦ ἐναγομένου δικαιοπάροχος Κωνστ. Παπαδάκης ἀπέκτησε τὸ ἐπίδικον παρὰ τοῦ ἀπηγορευμένου Ἐμμ. Σκαρῆκη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐνισκεῖ τῆ ἐπίδικον ἀγωγήν ὡς ἐνάγων ὡς ἐπίτροπος αὐτοῦ οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ἀπευθύνεται ἡ ἀγωγή καὶ κατὰ τοῦ Κων. Παπαδάκη λόγῳ τοῦ ὅτι οὗτος ὁ Κων. Παπαδάκης τυγχάνει συμβαλλόμενος ἐν τῷ προσβάλλομένῳ ὑπ' ἀριθμ. 188 (1899) συμβολίῳ, διότι εἰς τὰ ἐκ τοῦ συμβολίου τούτου ὑπ' ἀριθμ. 188 δικαιώματα καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδικον, διεδόθη τὸν Κων. Παπαδάκην ὁ ἐναγομένος δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 96 (1899) συμβολαίου καὶ κατὰ τούτου καὶ μόνον ἐπομένως ἀρμόζει ἡ ἐπίδικος ἀγωγή. Καὶ ἐπομένως ἡ παράλειψις τοῦ Πρωτοδικείου ὅπως ἀποφανθῆ ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ, μὴ ἰσκούντος ἐπιτροπῆ ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐφέσεως καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπνον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἀβάσιμον πρέπει ν' ἀπορριπθῆ.

Ἐπειδὴ ὑποτιθεμένου ὅτι εἶναι ἄκυρον τὸ ὑπ' ἀριθμ. 188 συμβόλαιον, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων, ἐνεκα τῆς κατὰ τὴν ἀνωψιν αὐτοῦ φρενοβλαθείας τοῦ πωλητοῦ Ἐμμ. Σκαρῆκη, οὐδὲν ἐπὶ τοῦ ἐπίδικου δικαίωμα ἀπέκτησεν ὁ ἐναγομένος ὡς ἀγοράσας παρὰ μὴ κυρίου, καὶ καλῶς διεκδικεῖται παρ' αὐτοῦ τὸ ἐπίδικον κτῆμα ἀσχετῶς ὄλῳ πρὸς τὴν καλὴν ἢ κακὴν αὐτοῦ πίστιν καὶ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένην

ὑπαρξίν συμπαιγνίαν μετὰ τοῦ ἐναγομένου τούτου καὶ τοῦ Κωνστ. Παπαδάκη, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ἀξιούντος ὅτι δὲν εὐστάθει κατ' αὐτοῦ ἡ ἀγωγή ὡς καλῆς πίστεως ἀγοραστοῦ, ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ οὕτω διατυπωμένης τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ἂν ὑποθεθῆ ὅτι ἡ τριτανκοπὴ τὴν ὁποίαν ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγομένος, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς προσβάλλομένης ἀποφάσεως ἐνησχίσεν ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ Κωνστ. Παπαδάκης κατὰ τῆς προμνησθείσης 778 (1909) ἀποφάσεως, ἥτις ἐκήρυξεν ὑπὸ ἐπιτροπείαν τὸν Ἐμμ. Σκαρῆκην ἥθελε γίνῃ δεκτὴ καὶ ἀνατραπῆ ἡ ἀνακοπίεσα περὶ ἀπαγορεύσεως ἀπόφασις, ἐκ τούτου οὐδ' αὖτως ἐπηρεάζεται ἡ ἐκδοσις τῆς κρινομένης ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὴν προτεινομένην ἀκυρότητα δι' ἀνικανότητα τοῦ Ἐ. Σκαρῆκη πρὸς τὸ συναρκεῖν διότι καὶ ἀνεξαρτήτως ὄλῳ τῆς ἀνακοπίσεως περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως καὶ τῆς γνώσεως τοῦ συμβληθέντος περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἀπαγορεύσεως, ἥτοι ἀσχετῶς πρὸς τὰ γεγονότα ἐφ' ὧν ἐπεριδέεται ἡ ἐκ τοῦ άρθρου 119 τοῦ περὶ Ἐπιστροφείας Νόμου ἀκυρότης κατὰ τὴν δευτέραν τῆς ἀγωγῆς βᾶσιν, πρὸς παρεδοχὴν τῆς ὁποίας θὰ ἤρκει ἡ ἀπόδειξις τῆς ὁμολογουμένης ἢ μόνῳ τῷ συναλλαξαμένῳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως γνωστῆς αἰτίας τῆς ἀπαγορεύσεως, ἢ ἐν περαιτέρῳ ἐξουχῆς περὶ τῆς διανοητικῆς τοῦ συμβληθέντος καταστάσεως ἐν τῷ τῆς συναλλαγῆς χρόνῳ, δύνανται νὰ προσβληθῶσιν αἱ πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως πράξεις τοῦ Ἐμμ. Σκαρῆκη, διὰ φρενοβλαθεῖαν ἀποκλειούσαν, τὴν συναρκεῖν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνολογίσεως των. συνῶδ' αὖ πρὸς τὴν γενικῶς ἐν τῷ δικάῳ κρατοῦσαν ἀρχὴν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἐφαρμοστέος ἐπὶ τοῦ προκειμένου Ὁθῶμ. Ἀστικ. Κώδικος (ἀρθρ.

957 καὶ 960) καθιεροῖ, καθ' ἣν αἱ πράξεις τῶν ἀνικάνων βουλήσεως στεροῦνται παντὸς ἐνόμου κύρους, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἢ πρότασις τοῦ ἐναγομένου (ἐκκαλοῦντος) ὅπως ἀπέχη τὸ Δικαστήριον νὰ δικάσῃ μέχρι οὗ λυθῇ τὸ διὰ τῆς προμνησθείσης τριτανικοπῆς ἐγεγνην ζήτημα, ἐλέγχεται ἄνευ ἐπιρροῆς καὶ ὡς τοιαύτη ἀπόρριπτέα.

Ἐπειδὴ οὐδ' ὧ, πρὸς τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν ἀπαγορευμένον ἐν τῇ παρουσίᾳ δίκῃ ἀσκει ἐπιρροὴν τινα ἢ κατὰ τὰ προειρημένα ἐκκρεμῆς τριτανικοπῆς κατὰ τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως, διότι οὐδαμῶς ἀμφισβητεῖται καὶ ἀποδεικνύεται ἄλλως τε ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δίκης, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ περὶ ἀπαγορεύσεως ἀπόφασις ἐγένετο τέλεσιδικος μετ' ὃ νομίμως διορίζεται ἐπίτροπος τοῦ ἀπαγορευθέντος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 117 τοῦ περὶ ἐπιτροπειᾶς Νόμου, ἡ δὲ τριτανικοπὴ δὲν ἐπάγεται ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 618 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, κατὰ συνέπειαν νομίμως καὶ μετὰ τὴν ἐγερσιν τῆς εἰρημένης τριτανικοπῆς, ὀφισταμένων τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπαγορευούσης ἀποφάσεως, παριστά τὸν ἀπαγορευθέντα ὁ νομίμως διορισμένος ἐπίτροπος αὐτοῦ καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστάσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς νόμος ἀστήρικτος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς προδικαστικῆς ὑπ' ἀριθ. 88 (1907) τοῦ Πρωτοδικείου ἀποφάσεως, δι' ἧς ὑπεχρεώθη ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ ὅτι τῇ 24 Φεβρουαρίου 1899 ὅτι συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 188 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νικ. Σκουλοῦδη, ἡ βλακεία τοῦ Ἐμμ. Σκαράκη, μὴ δυναμένου νὰ ἀντιληφθῇ τὰς συνεπείας τῶν συμβάσεων καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐν Κρήτῃ κυκλοφορούντων νομισμάτων ἦτο τότε γνωστὴ εἰς τὸν δίκαιοπάροχον τοῦ ἐναγομένου προκύπτει ὅτι τὸ δίκασαν Πρωτοδικεῖον εἰ καὶ

συνεπτυγμένως σφωῶ ὅμως περιέλαβεν ἐν τῷ ταχθέντι θύματι πάντα τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα ὡς πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ διατυπωμένους ἀκυρωτικούς λόγους καὶ ἐπομένως ἐξεταστέον ἀποβαίνει ἂν ἐκ τῶν διεξαχθεσῶν συνεπείᾳ τῆς προδικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως ἀποδείξεων προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸν ὧ, εἰρηται χρόνον συνομολογήσεως τῆς προσβαλλομένης δικαιοπραξίας, ὁ Ἐμμ. Σκαράκης διετέλει ὡς ἐκ τῆς παθῆσεως τῶν φρενῶν του εἰς κατάστασιν τοιαύτην, ἧς ἔνεκα δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη συνείδησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ πραττομένων, διότι περὶ τοῦ γεγονότος τούτου οὐδὲν δεδιασμένον, ὡς ἀβασίμως διατείνεται ὁ ἐνάγων, ἀποτελεῖ ἢ περὶ ἀπαγορεύσεως ἀπόφασις, ἧτις μόνον διὰ τὰς μετὰ τὴν ἀπαγορεύσιν συναπτομένας ὑπὸ τοῦ ἀπαγορευθέντος πράξεις ἀποτελεῖ τεκμήριον ἀνικανότητος, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰς πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως τοιαύτας, ὅποια ἢ νῦν κρινομένη.

(ἀκολουθεῖ)

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία